

Klein: Da den Sag, som nu foreligger til Behandling her i Thinget, først fremkom paa et andet Sted, blev den modtaget med megen Velvillie, og man udtalte sig navnlig om, med hvilken Glæde man havde bemærket, at den meget ærede Justitsminister havde taget særligt Hensyn til de Erindringer, som i forrige Sesssion vare fremsatte fra Landstingets Side med Hensyn til en lignende Sag. Eigesom den ene Afdeling af Rigsdagen saaledes fandt sig særdeles tilfredsstillet ved Lovudkastet, som det blev forelagt af Regjeringen, saaledes troer jeg, at ogsaa det nærværende Thing vilde have havt al Anledning til at føle sig tilfreds med Forslaget, som i alle væsentlige Henseender nogle sluttede sig til det Forslag, som mod Slutningen af forrige Sesssion vedtoges her i Folkethinget. Ganske vist er Regjeringsudkastet fremtraadt i en noget fyldigere Skikkelse end det Forslag, som Folkethinget vedtog, men ved en nærmere Sammenligning vil det let sees, at de Punkter, med Hensyn til hvilke Regjeringsudkastet er gaaet videre, nærmest maae betragtes som en yderligere Udførelse af den samme Tanke, som var nedlagt i det af Folkethinget vedtagne Forslag. Det kunde nu i og for sig ikke være Andet end glædeligt, at alle Parter saaledes syntes at være tilfredse med Sagen, som den i denne Sesssion var bleven indbragt af Regjeringen, men man kunde da ogsaa have ventet, at Landstinget vilde have indskrænket sig til mindre Erindringer i Lovudkastet, saa at dette hurtigt kunde have passeret dette Thing, og Sagen selv have imødeseet en endelig Lovordning inden søie Tid. Det forekommer mig imidlertid, at det andet ærede Thing ikke just har behandlet Regjeringsudkastet med en Velvillie, der fuldkommen svarede til de Udtalelser, der fandt Sted ved Sagens første Behandling der; der er nemlig foretaget ikke saa Forandringer, nogle endog af meget væsentlig Betydning, men som efter min Mening ikke alle kunne siges at være helbige. Der er saaledes i Slutningen af § 1 gjort den Tilføining, at den Justitiarius ifølge Forordningen 28de Februar 1845 § 8 tilkommende Bemyndigelse til at fordele Forretningerne imellem samtlige Retsens Assessorer skal forblive uforandret, dog saaledes, at ingen enkelt Assessor af særligt

Hensyn til den samlede Rets dømmende Forretninger bør fritages for Deeltagelse i Retspleien ved Afdelingerne; det er forsaavidt en Forandring i den tidligere bestaaende Ordning af Kriminal- og Politiretten her i Byen. Skjøndt der nu maaskee kunde være Et og Andet at bemærke med Hensyn til den Velighed, som her benytttes til at indføre en saadan Forandring, ligesom der maaskee ogsaa med Hensyn til selve Forandringen lod sig Afskilligt sige, saa er dog denne Erndring af den Bestaafenhed, at jeg ikke vilde finde nogen Opfordring til af den Grund at opholde Sagens hurtige Fremme. Det Samme gjælder om de Tilføininger, som ere gjorte til §§ 10 og 13, idet disse Tilføininger endog forekomme mig at være ret hensigtsmæssige, og forsaavidt Paragrafernes Orden er bleven noget anderledes, end den var i det Forslag, der vedtoges i forrige Sesssion i Folkethinget som ogsaa i Regjeringsudkastet iaar, saa ere disse Forandringer af den Bestaafenhed, at jeg ikke finder Anledning til at opholde mig videre derved. Derimod er der i Lovforslaget, sammenlignet med Regjeringsudkastet, gjort en Forandring, som jeg maa ansee for alt Andet end helbig, nemlig den, at man i det Væsentlige har henlagt de fleste Tyveri-, Bedrageri- og Hælerifager i Kjøbenhavn under de nye offentlige Politiretter, som tilsigtes danne. Medens det i Regjeringsudkastets § 1 hed, at ved 2 af disse Afdelinger skulde offentlige Politifager behandles, og ved de øvrige 4 Afdelinger kriminelle Sager, derunder indbefattede de i Forordningen af 11te April 1840 § 83 m. v. omhandlede Tyveri- og Bedragerifager, saa er det nu i det foreliggende Lovudkastets § 2 bestemt, at som offentlige Politifager blive ogsaa de i Forordningen af 11te April 1840 § 83 osv. omhandlede Tyveri-, Bedrageri- og Hælerifager at behandle. Denne Forandring drager naturligtvis flere Konsekvenser efter sig i Lovudkastet, og navnlig har den faaet en meget betydelig Indflydelse paa § 14, der er traadt i Stedet for Regjeringsudkastets § 12.

Det forekommer mig nu, at der ved Vedtagelsen af denne Forandring har gjort sig en Mistkjendelse gjældende af, hvad der var den nærmeste og egentlige Opgave for Lovforslaget.